

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •

70. ÅRGANG

16. MAI 1958

A V I N N H O L D E T :
VERDEN ER EN — DIKT — KRISTI HIMMELFERD — FRI-
MODIGE YTRINGER AV BRUCE MARSHALL — UTELIGGER-
HELGENEN — BLIKK PÅ TIDEN — PASTOR ANDREAS
DIETRICH † — RIKHOLDIG NYTT FRA UTLANDET

NR
10

NESTE NUMMER KOMMER 31. MAI 1958.

ITALIA-tur i år?

Les da en av disse bøkene — og blir det ingen tur, ja da får man reisen likevel ved å kjøpe:

H. V. Morton: «En reise i Rom», norsk utgave ib. kr. 24.50

Peter Schindler: «Dage i Rom», dansk, hf. kr. 34.50, ib. kr. 44.90

Peter Schindler: «Dage i Nord-Italien», dansk, hf. kr. 34.50, ib. kr. 44.90

Peter Schindler: «Dage i Mellem-Italien», dansk, hf. kr. 34.50, ib. kr. 47.10

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL

Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 37 43.

RETRETT.

Fransiskanernes retrett på Lysebu, Oslo, finner sted fra 9. til 13. juni, og er fulltagnet.

Er Deres familie tilstrekkelig trygget?
Hos oss får De den forsikringsform
De har behov for

Gulli & Rokk

ASSURANSE

Stortingsgt. 22 - Sentralbord 33 44 00

OSLO

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke
Bispegården
St. Josefs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke
Lunden Kloster
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem

Oslo

Sta. Katarinahjemmet

St. Pauls Kirke

Vår Frue Kirke

Marias Minde

St. Franciskusøstre-

nes Moderhus

Øyenklinikken

St. Josefs Hosp., Drammen

St. Torfinns Klinik, Hamar

St. Elisabeth Inst., Hammerfest

St. Theresia kirke, Hønefoss

St. Franciskus Hosp., Hønefoss

St. Magnus Kirke

St. Magnus presteg.

Bergen

Lillestrøm

Ved bestilling av olje:

Oslo 683466 - Service: 565690

BØNNENS APOSTOLAT:

MAI: Sjelesorgen i storbyene. — Fremgang for åndslivet i India på linje med det materielle fremskritt.

R.I.P.

Min elskede, omsorgsfulle mann
vår gode, oppofrende far
og vår alles kjære

ANDREAS BONGARD

døde fra oss 3. mai 1958, styrket
med Kirkens hl. nådemidler.

Karen Bongard.

André Gerd
Hermann Ebba
Margaretha Ove

Barnebarn og øvrige familie.
Takknemlige for de troendes for-
bønn for hans evige sjelefred.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO

Urtegt. 29 11, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv 5, Oslo.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 18. MAI, Søndag etter Kristi
Himmelferd: Ep. I. Pet 4, 7—11. Ev. Joh.
15, 26—27; 16, 1—4. Mandag: Peter
Cælestinus, pave, bekj. Tirsdag: Bernar-
dino fra Siena, bekj. Onsdag, torsdag og
fredag: ferieldager. Lørdag: Pinseaften.

SØNDAG 25. MAI, Pinesøndag. Ep. Ap.
gj. 2, 1—11. Ev. Joh. 14, 23—31.

Mandag: 2. Pinsedag. Ep. Ap. gj. 10,
34 og 42—48. Ev. Joh. 3, 16—21.

Tirsdag: I pinseoktaven. Onsdag: Pinse-
imbredag. Torsdag: I pinseoktaven. Fre-
dag og lørdag: Pinse-imbredager.

SØNDAG 1. JUNI, (1. s. etter Pinse)
Treenighetssøndag. Ep. Rom. 11, 33—
36. Ev. Matt. 28, 18—20.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSK KIRKER OG KAPELLER I NORGE

O-LO KATOLSK BISPEDØMME:	Stille	Høy-
	messe	messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf.	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell,	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegr. d. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, IIa, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kapell, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.30	10.30
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestgrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år -
Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen
(se nederst på omslagssiden). 24
nummer årlig. - Postgiro 159 86.

VERDEN ER ÉN

Tanken om én verden er sannsynligvis like gammel som menneskeheten selv. Den kommer iallfall sterkt i forgrunnen i beretningen om Babels tårn, den gang all jorden hadde «ett tungemål og de samme ord» (1. Mos. 11, 1). Noas etterkommere dro mot øst og bosatte seg i en fruktbar dal. De ble mange, men talte allikevel bare ett sprog. Da sa de til hverandre: «Kom, la oss bygge en by med et tårn som når opp til himmelen.» Men Gud forvirret deres sprog, så den ene ikke forsto den andre. Og Gud spredte dem ut over hele jorden.

For den bibelske forfatter er det ikke skygge av tvil. Det er menneskenes synd som er skyld i deres splittelse. Splittelsen mellom folkene er et onde, en katastrofe. Slik var det ikke ment. Menneskeslekten er én. Slik har Gud skapt den, og slik er den på bunnen selv om menneskene gjør seg aldri så stor umake for å fornekte sin felles opprinnelse. Slik vil Gud også gjenskape den. Derfor valgte han seg et folk som skulle bli hans redskap til folkenes gjenforening. Paradoksalt nok valgte han et av de mest lukkede folkeslag, det nasjonalistiske Israel, for å gjøre det til universalismens forkjemper. Han isolerte det til og med enda mer, for å beskytte det frø han skulle så i denne utakkneilige jord. Dette frø spiret imidlertid og de universelle tanker banet seg vei gjennom nasjonalismens hårde skall. De store profetene forkynte den ene Gud, som har skapt alle mennesker og elsker dem alle, til en verden som kjente like mange guder som det var stammer og ætter, og enda atskillig flere: «Stå opp og bli lys, Jerusalem, for ditt lys er kommet, og Herrens herlighet er kommet over deg... Slå dine øyne opp og se deg omkring: alle er de samlet, de er kommet til deg. Dine sønner skal komme langveis fra, og dine døtre skal reise seg ved deres side. Da skal du se det og ha overflod, ditt hjerte skal undres og svulme, når havets mangfoldighet strømmer inn til deg, og folkenes styrke kommer til deg!»

Det er dette løfte som Jesus innfridde ved å sende den Hellige Ånd over Apostlene. Så lenge han levde på jorden hadde han holdt seg til den beskjedne rolle å ta seg av de forkomne får i Israel. Han hadde intet hastverk, men for en glede, for en henrykkelse hver gang han fikk et glimt av folkenes omvendelse: første gangen en kvinne fra Samaria trodde på ham, annen gang da noen grekere spurte etter ham. Dertil var han kommet for at alle folke-

slag igjen skulle finne hverandre og tale det samme sprog, takknemlighetens og lovsangens sprog.

Det var forbeholdt den Hellige Ånd å slippe løs skredet og kunnngjøre at alle skrankene endelig var falt, at det ikke lenger fantes greker eller jøde, fri eller trel, mann eller kvinne, men at den samme Herre og Frelser Jesus Kristus var ett i alle.

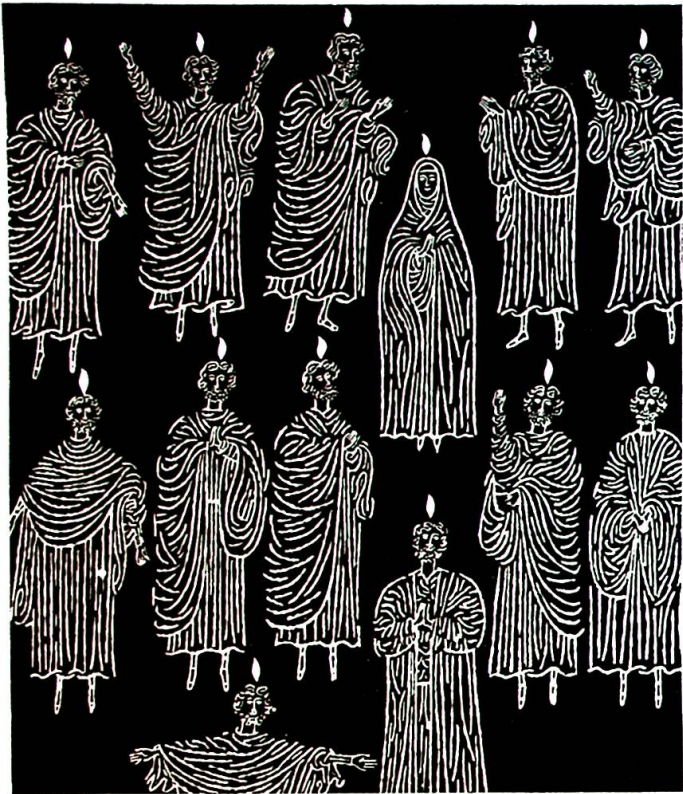
Det ytre symbol på det som da skjedde, ble det samme som i det Gamle Testamente. Sproget ble igjen brukt som tegn på folkenes egenart. Derfor begynte apostlene å tale alle sprog, og alle undret seg over at disse menn fra Galilea talte slik at enhver kunne forstå dem på sitt eget tungemål.

Dermed kunnngjør Gud at menneskeslekten igjen er blitt én, og dens samlingssted er den Kirke som Jesus har innstiftet og hvor den Hellige Ånd bor.

Fra Pinsen av er verden én. Det er gjort. På samme måte som vi er frelst etter at Jesus er død for oss. På samme måte som vi allerede er borgere i det himmelske fedreland så snart Jesus er kommet tilbake til sin Fader. Men i alle disse tilfelle foregriper Gud likesom begivenhetenes gang. For det er gjort, men det skal gjøres. Det er virkelig, men det skal bli virkelighet for enhver av oss i historiens konkrete gang. Verden er én, fordi Kirken er til og i Guds tanke samler alle mennesker i seg. Men verden strever allikevel hver dag for å bli én. Denne streben foregår samtidig på forskjellige plan.

Det foregår for det første på det politiske og sosiale plan. Her går det med slag og tilbakeslag: Kristenheten trodde nesten å ha nådd målet i middelalderen, men renessansen kom og styrket den nasjonale følelse i hvert folk. Idag er vi i en ny bølge av internasjonalisme, denne gangen en virkelig internasjonalisme som spenner om hele jordkloden. Kirken velsigner alle de ærlige bestrebelsler som blir gjort på dette plan, men den vil ikke blande seg direkte i striden. Den hverken binder seg til noen Én Verden-bevegelse eller er esperantist. Den har ikke noen offisiell teori om hvilket sprog som skal brukes over hele verden eller om nasjonenes forening skal ta form av en federasjon. Det eneste som den vet er at dens egentlige, kirkelige arbeid aldri har hatt godt av utpreget nasjonalisme noe sted i verden. Det er romerrikets omfattende organisasjon som gjorde Kirkens første ekspansjon mulig. Kristenhetens enhet i middelalderen bød også på ypperlige kår. Kirken har til gjengjeld alltid måttet kjempe mot statsstyret der hvor nasjonenes egenart er blitt dyrket som en avgud og idag må den kjempe hårdere enn noensinne mot dannelsen av såkalte nasjonale kirker som strider mot alt det som den bekjenner om menneskeslektens enhet.

For selv om Kirken ikke direkte blander seg opp i verdens politiske forening, så har den sin egen verdensomspennende organisme å ta vare på. Kirken er ekspert i å forene den strengeste enhet med en mangfoldighet av kulturer og sivilisasjoner. Dens historie er et imponerende vitnesbyrd om det. Og mer enn en gang i historien ser det ut som et rent mirakel at Kirken tross alt har reddet sin enhet. På sitt religiøse plan viser Kirken veien. Den har alltid vist seg å være Pinsens kirke, den som taler et sprog som alle folkeslag kan forstå. Av og til holder den seg til latin for å understreke enheten, i andre tilfelle

Emil Antonucci: Den første Pinse. — Apostlene samlet om Herrens mor.

taler den folkets eget tungemål for å bli forstått bedre. Midlene kan være forskjellige. Målet er alltid det samme: å forene menneskene i en verden som Gud har skapt én, og gjenskapt én i Jesu blod.

Til slutt arbeider Kirken også, ja først og fremst, på å forandre sjelene og dermed skape grobunnen for den ekte universelle ånd. Om apostlene som talte alle disse tungemål står det skrevet at de levde sammen, hadde alt felles, at de hadde én sjel og ett hjerte. Miraklet med alle sprogene var bare et symbol, en forbigående gave, men deres enstemmighet var den Hellige Ånds varige gave. For enhver av oss er det også selve kjernen. Det viktigste er ikke om vi snakker esperanto eller velger representanter til et verdensparlament, selv om dette også på sitt plan har sin betydning. Det viktigste er at vi i vårt hjerte holder Pinsens ånd levende, den ånd som gir oss én sjel og ett hjerte. Vi må tenke katolsk, og det betyr universelt.

Og på denne måten vandrer vi i fellesskap mot den evige Pinse, den som vi vet vil komme. For vi aner ikke om folkene noen gang på jorden kommer til å snakke et felles sprog, og vi vet ikke om verden noen gang får sin felles regjering. Men vi vet at dagen kommer da «den store skare som ingen kan telle, av alle slekter og folkeætter og folkeslag og tungemål» skal stå foran kongsstolen og foran Lammet og enstemmig skal lovprise Herren og synges: «Lov og herlighet og visdom og takk, ære og makt og styrke være vår Gud i all evighet. Amen!»

A. Raulin.

PINSE

Veni Creator Spiritus . . .

Du rensende Flamme
fra Faren og Sønnen,
hentær min sjel
med kjærlighetsilden,
hentær
som Hostie hellig —

Og Verket
vil være fullbragt.

Og du, min sjæl,
smiler du i kjærlighet,
da bær i øyet Hans glans.
Og du, min sjæl,
gjør du alt i kjærlighet,
da gjør det evig i Ham —

Og Lyset
vil være din vei.

Domenico Aiello

Fra italiensk av John Peter Meyer.

Kristi Himmelferd

Vår Frelasers ord i Evangeliet: «Fader, jeg vil, at hvor jeg er, der skal også de være, som du har gitt meg,» uttaler ikke bare et håp om en fremtidig herlighet, men også om en nuets virkelighet. Der er neppe noe som på en mektigere måte har samlet folkene om Gud, enn at hans vitner kan innby dem og si: Her har dere det som dere trenger, midt blant dere — Gud åpenbart i kjød, den Gud som dere søkte å føle og finne blant dere selv, men ikke fant; den Gud dere dyrket uten å kjenne ham. Nettopp ved et slikt budskap, — budskapet om Kristus ved Guds høyre hånd og Kristus til stede i sakramental virkelighet i sin Kirke — har apostlene, de første vitner til triumfferden til himmelen, vunnet folkene. Denne forkynnelse har vært mer enn en preken, mer enn veltalende ord. Den var og er en handling som Mesteren selv gjennom sine rettmessige tjenere samler folkene om: sentret for deres dypeste trang, sentret for all Gudsdyrkelse.

Og likevel må Eukaristiens storhet blekne mot Kristi venners samling med Herren når han ikke lenger skal være hos dem under brødets og vinens uanselige drakt, men i synlig herlighet, i himlen; når han skal skues, ikke bare i billedet av en gjenspeiling, men ansikt til ansikt, som han er. Først da er det at vi virkelig skal bli lik ham, — «for», sier apostelen, «vi skal se ham som han er».

De som har ører de lytte!

Frimodige ytringer av
Bruce Marshall

«Gå derfor ut og lær alle folk», var Vår Herres siste ord til apostlene. I dag, nesten to tusen år etter denne fullmakt til Kirken, er over to tredjedeler av verdens befolkning fremdeles ikke-kristne, og av den «omvendte» tredjedel er halvparten utenfor enhetens fold, og antagelig bare en tiendedel tar sin tro alvorlig.

Katolikker burde huske dette når de skryter av sitt store antall. Hvor mange av våre fire hundre millioner lever et bedre liv enn protestanter flest? Er Madrids og Napolis beboere vennligere enn Nottinghams og Ust Kamchatsks? Er det så lett å skjelve lysets barn fra mørkets?

Bare en løgner eller tåpe kunne påstå det. I Frankrike er fire av fem første Kommunioner siste Kommunioner, og ni dødsfall av ti skjer uten sakramentene.

Som en prest i Monaco sa til meg nylig: «Der er ikke megen metafysisk uro i Monte Carlo!»

Endog i det torndende katolske Espania går bare 50% av befolkningen i messen på søndagene, og bare 15% av arbeiderklassen. Nordlige katolikker er derimot utadtil mer nidkjære enn Sydens — kanskje fordi de har protestantisk opposisjon til å fyre opp under seg, og i Irland, denne «nådeinnsatte» mark, er det bare omkring en av hundre som forsømmer sin påskeplikt.¹ Men når man tar helheten for seg, enten vi er døpt i Padova eller Oslo, hvor mange av oss spanderer fem minutter om året på å tenke over vår plikt til å prøve å få en slutt på slike nære begreper som hat og urettferdighet?

Heldigvis begynner overalt i verden en minoritet av katolikker å begripe at vi ikke kan vente å gjøre inntrykk på utenforstående med vår påstand om sannheten medmindre den kan anspore oss til å rette på det som er galt. Prester som pater Daniélou i Frankrike og Don Giovanni Rossi i Italia gjør hva de kan for å skrape bort alt det som nominalismens århundrer har belagt den rene trosskatt med; men folkemengden som klapper for dagens sportshelt er enda større enn den som følger erkebiskop Montini når han feirer messen etter den ambrosianske ritus i domkirken i Milano. Det er i De forente stater at presteskaperet produserer det mest våkne legfolk, både etter vanlige forskrifter og utenom de opptrukne linjer. «Commonweal» er sannsynligvis det redeligste og grundigste katolske blad som noensinne er utgitt, og det mest enfoldige hode på en amerikansk menighetsskole har fått hamret inn i seg at han for Guds skyld er nødt til å tilgi når hans like trækker ham på tærne i undergrunnsbanen.

«En erklæring fra enogtyve som ikke er sinte,» skriver forlaget Sheed and Ward i London på omslaget til den nettopp utsendte bok: «World Crisis and the Catholic». (Verdenskrisen og katolikkene.)

Boken er en samling artikler som er skrevet i anledning av legmannskongressen i Roma i fjor. De enogtyve er kjente kvinner og menn fra alle fem verdensdeler, det er nok å nevne Giorgio La Pira, Karl Stern, Christopher Dawson, Kotaro Tanaka, John Myung Chang, Gertrud von Le Fort, Wladimir d'Ormesson. I nr. 1 i år hadde vi et utdrag av brasilianeren Gustavo Corcaos innlegg fra kongressen; også det er opptatt i boken.

Vi gjengir nedenfor den engelske forfatteren Bruce Marshall's innlegg om Kirken i dens brytning med verden akkurat i dag — det er emnet for samtlige artikler; alle disse forfatterne føler intenst de raske pulsslagene fra verdenskrisen og de muligheter på godt og vondt som nå åpner seg til alle kanter...

Sannelig, katolikker skulle ikke mangle brennaktuelle og vitale samtaleemner i dag!

En mann som ellers ikke er nevneverdig intelligent sa engang til meg: «Alle våre vanskeligheter i dag kommer av det faktum at katolikkene bare elsker Gud og protestantene bare sine naboer.» Jeg blir aldri lei av å gjenta dette, for det forekommer meg å stikke en dyp sannhet i det. Ved å begrense religionen til noe som foregår innenfor kirkenes murer, hindrer katolikkene Kirkens hjul i å gå rundt. La oss unngå enhver misforståelse: Det er ikke liturgien på morsmålet som får de innbudte til å komme til bryllupet; den anglikanske kirke synger det vakreste engelsk for tomme kirkestoler, mens den mest latintomme kloss ikke kan unngå å forstå hva munkene foretar seg i Solesmes.² Bare når de ser at vår nestekjærlighet overgår deres egen, begynner de vantro å ta oss alvorlig. Protestantene ville kanskje endog tilgi oss om vi helt lot elektriske lys overta for levende, dersom vi til gjengjeld kunne få satt en stopper for tyrefektningene. For katolsk dyremishandling har antagelig forhindret flere konversjoner enn Newman og den gamle Oxfordbevegelsen har tilveiebrakt. Om det ikke finnes metafysisk uro i Monte Carlo, så er det til gjengjeld en overflod av dueskyting der.

Men, trass i avskyen for denslags ufølsomhet i våre rekker, begynner protestantene likevel å forstå Kirken bedre enn før. I Storbritannia blir vår disiplin svært så fordelaktig satt opp mot slappheten hos alle dem som gjør hva som helst for sin religion, bare ikke det å gå til kirke. Og over hele verden får sekterisk splittelse alle fordomsfrie mennesker til å begripe at katolisismen er den eneste logiske fortolkning av kristendommen.

Dette er viktig: I en agnostisk filosof's øyne kan ikke protestantismen være sann, mens det kan katolisismen nettopp tenkes å være. Selv en Bertrand Russel, som etter sigende koker av sinne bare han hører en anglikansk biskop nevnt, er villig til å polemisere i radio med jesuiten pater Copleston. Men vi bedrar oss selv hvis vi innbiller oss at våre argumenter gjør nevneverdig inntrykk på de vantro.

¹ D.v.s. mottar Nadverden innenfor en bestemt tid i tilknytning til Påsken.

² Fransk benediktinerkloster kjent for sin fine liturgiske sang.

Uteligger-helgenen

Benedikt
Josef
Labre

Benedikts «hjem» var under en av Colosseums bueganger. Det hendte at han ble stenet overende på veien til den tidlige morgenmessen i Madonna dei Monti.

I 1770, i en tidsalder da Gud blant tenkende mennesker ble ansett som død, eller i det minste ble forvist fra det aktive liv, og den høyeste makt var troen på den opplyste fornuft, på fremskrittet og det menneskelige samfunns snarlige fullkommengjørelse, vandret en ung, fransk bondesønn ved navn Benedikt Josef Labre (fr. Benoît Joseph), ut av et trappistkloster og begynte å

Troen står over fornuften, men å si det og så la alt bero med det, lyder som fusk for en fritenker. For å kunne overbevise må vi i det minste være i stand til å gi en framstilling av våre grunner til ikke å være bare fornuft. Meget få av de vantro mangler god vilje. Bortsett fra en minoritet som gleder seg ved troen på at de kan være urettferdige i denne verden uten å frykte straff i en hinsides, så er de fleste mer enn gjerne rede til å akseptere Kirkens lære, dersom de kan det i full ærlighet. Slike blir ikke hjulpet ved f. eks. fra franske prekestoler å høre forfatteren til «Jesu liv» bli kalt den «avskyelige Renan». Hvis vi beskylder våre opponenter for å være uoppriktige, kan vi være sikre på selv å bli tatt for det.

Med andre ord, vi må møte fritenkerne på deres eget plan. Det tjener intet gode at katolikker sier at Sartre's gudløse eksistensialisme er falsk, dersom de samme katolikker ikke har metafysisk innsikt nok til å gjendrive ham. Det er nyttesløst

lete etter *Ham* i Europas fjerneste hjørner. Tre ganger var han blitt bortvist fra klostre og enda flere ganger nektet adgang. Han var brennemerket som en ustabil munk.

Han valgte til slutt å bli en hjemløs vandringsmann, ikke å be om noe annet enn evig liv, og og leve på en måte som gjorde trappistklostrenes primitivitet til en utenkelig luksus. Uten andre eiendeler enn noen fillete plagg og noen få bøker, uten å be om almisser og for svak til å utføre de småjobbene han kunne fått, tilbragte Benedikt femten år som en hellig omstreifer. Han var så skitten at vanlige folk holdt seg på avstand, det hendte at tiggere han traff på veiene eller i byenes slumdistrikter overfalt ham, og enda han ofte mottok Alterets sakrament, mistenkte én prest ham for å være jansenist, en annen for å være hugenott. En amerikansk protestantisk prest som reiste rundt for å undersøke katolisismen og muhammedanismen, skrev så spydig om Benedikt som han hadde truffet i Roma, at hans venner i Amerika beskyldte ham for å ha gått for vidt. Endog en sympatisk innstillet katolsk biograf, en biskop, kalte ham for «den store uvaskede». Likevel er Benedikt i ferd med å bli en av de mest populære helgener i vårt århundre — en tidsalder hvor der ikke er hundreder, men millioner av hjemløse, og det bare er hjertets stabilitet som betyr noe.

Da han hadde forlatt trappistene begynte Benedikt å vandre omkring i Europa og besøkte kristendommens hellige steder. I løpet av de neste syv år dukket han opp i Frankrike, Tyskland, Italia, Spania og Sveits,

å sette Thomas av Aquino opp mot David Hume hvis vi ikke har lest dem begge. De logiske positivisters påstander kan ikke motbevises uten en selv er hjemme i sproglig analyse. Angrep fra de lærde kan ikke avises med billig apologetikk. Von Hügel's franske skriftefar hadde rett da han ga ham følgende råd: «Les aldri religiøse småblad!»

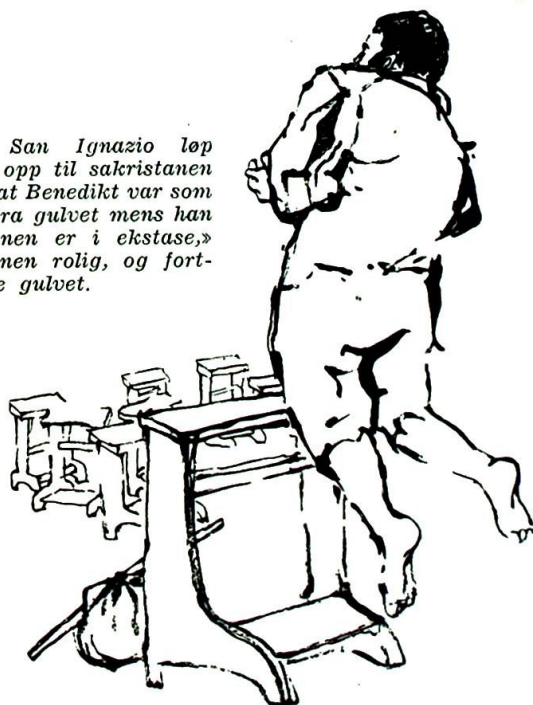
Naturligvis faller det meg ikke inn å tro at flere enn hittil av verdens fire hundre millioner katolikker kommer til å ta seg disse ting etterrettelig. Jeg er temmelig sikker på at hele den skammelige flokken av *dopte* vil fortsette med å stikke i hjel dyr for sin fornøyles skyld, og at de troende vil fortsette med å uttrykke seg mindre klart enn de vantro. Jeg ville virkelig være en heretiker hvis jeg tenkte anderledes. «Mitt kongedømme er ikke av denne verden,» sa Kristus, og selv ikke aldri så mange fjernsynsutsendte gudstjenester kommer til å forandre på den sannheten.

Vår lykke er at Guds arm omslutter Kirken.

— en mager, sky vandringsmann som engang bemerket at «det var Gud som sa jeg skulle foreta denne reisen.» Han brydde seg ikke om vind og regn, men gikk på sine bare ben overalt. Iblant tilbragte han dager til ende i dyp ekstase og konstant bønn. Klærne falt av ham og de få tingene han hadde med seg ga han bort til enda fattigere. Det var sjelden han ba om mat, han plukket opp fruktskall og råtnete grønnsaker fra avfallshauger. I Moulins i Frankrike ble han mistenkt for tyveri og kastet ut av kirken, i Gascogne kom han i fengsel for å ha overfalt en mann som han i virkeligheten hadde hjulpet. Men enda mange avskydde ham, var der andre som så *helgenen* under fillene. Folk som var underveis til kirke for å skrifte og møtte ham, fikk en eiendommelig evne til virkelig å se sine synder og kunne for første gang skrifte dem grundig. De som spurte ham om råd, kunne få svar som «du må være tålmodig», eller «du må ha tillit til Gud», og slike fraser som ville vært banale i en annens munn, bragte alltid trøst. Saligkåringssprosessen bragte for dagen at Benedikt flere ganger hadde helbredet syke, og at han en skjærtorsdag hadde samlet sammen tolv tiggere og på en mirakuløs måte fått noen brødsmler til å bli nok til dem alle. (Hans eneste forklaring var at han hadde en velgjører som ga ham alt han ville ha...)

Benedikts tøsji var som oftest den bare mark, i høytiden en port eller et skur. Det var også tider da han ble tatt inn av snille bønder, eller han fikk en seng i et kloster. Men han forsøkte aldri å gjøre forholdene bedre. «En fattig mann», sa Benedikt, «må være tilfreds med hva han finner, den bare bakken er god nok». Etter hver forlenget kontakt med folk var han engstelig for

I kirken San Ignazio løp engang en opp til sakristanen og fortalte at Benedikt var som løftet opp fra gulvet mens han ba: «Helgenen er i ekstase,» sa sakristanen rolig, og fortsatte å feie gulvet.

at noe bånd skulle hindre hans evige søken etter Gud, og satte avsted igjen. Endog den mest ubetydelige komfort i et lagerrom eller et kvistværelse ga han avkall på til fordel for et liv i fullstendig armod. «De fattige har ikke penger med seg på reisen,» sa han. «De fattige har brødsmler, ikke hele stykker. De fattige skal ikke være godt kledd. De må praktisere selvfornektelse og vinne over seg selv akkurat som alle andre.»

... Etter syv års omflakking, tok han fatt på den vei apostlene hadde gått for å bli bofast i Roma.

Der er flere tiggere i Roma enn noe annet sted, skrev den fransk turist i slutten av 1770-årene. En annen uttalte om tiggerne at «de er noen utålelige skadedyr for andre borgere og en skam for staten». Det var blant disse tiggere Benedikt valgte å tilbringe sitt liv.

Omkring 1777 slo han seg ned i Roma for godt, og forlot byen bare for å gjøre en årlig valfart til Loreto. Hans hjem var i en av buegangene i Colosseum som pave Benedikt XIV tidligere i samme århundre hadde tilegnet minnet om de kristne martyrer. Hans mest yndede soveplass var på en halmhaug under den femte korsveistasjon, der hvor Simon av Kyrene hjelper Vår Herre med korset. Midt på natten ba Benedikt foran korsveibilledet for å sone for menneskehetens synder. Om morgenen ventet noe av det verste på hele dagen ham: Når han gikk fra Colosseum for å delta i den tidlige messen i kirken Madonna dei Monti, ble han ofte voldsomt angrepet av tiggerne i strøket, da han iblant bebreidet dem for deres blasfemi. Noen ganger samlet tiggerbarna seg og kastet stener på ham...

I Madonna dei Monti tilbragte han mange timer i bønn. En kald, mørk vintermorgen så en av menigheten, Maria Poeti, ham knele på stengulvet i kirken, skinnende ren og omgitt av et lys slik man tenker seg Kristus under forklarelsen på berget. I kirken San Ignazio løp engang en som hadde knelet ved siden av ham opp til sakristanen og fortalte at Benedikt var som løftet opp fra gulvet mens han ba. «Helgenen er i ekstase,» sa sakristanen rolig, og fortsatte å feie gulvet.

I den stille uke året 1783 var Benedikt så utmattet av faste og den strenge levemåten at han ikke kunne foreta den vanlige pilegrimstur til Loreto for å feire påske. For hver dag syntes han å komme nærmere Kristi lidelse. På Palmesøndag så en av de kvinnene som pleide å gi ham mat, at han gikk langsomt bortover mot kirken Santa Croce, men han var så svak at han holdt på å falle for hvert skritt. Mandag ble han sett i San Ignazio av en prest, en pater Balducci; han var da bare en haug filler som nesten hostet lungene ut. Balducci sa senere at han selv leste messen med en glød som aldri før i sitt liv. «Jeg ba om at Gud måtte rense min sjel mer og mer, at jeg måtte bli verdig til å utdele Kommunionen til denne fattige mannen som jeg følte måtte være en helgen.»

BLIKK på TIDEN

KRISTIN GÅR TIL FILMEN

■ «Kristin Lavransdatter» skal filmes!» skriver «Dagbladet»s London-korrespondent (30. april). Han kan fortelle at forhandlinger pågår mellom amerikaneren Lawrence W. Beilenson og den svenske skuespillerinnen Ingrid Bergman, som har lyst til å spille Kristin. Eftersom «dreieboken» bygger på hele roman-cyklusen stusser en litt over dette siste: Fru Bergman vil ved opptakenes begynnelse i 1959 måtte fremstille den unge Kristin i en alder av 44 år. Antydningen om at den ellers høyt begavede Marlon Brando skulle være påtenkt som en mulig Erlend klinger heller ikke så helt godt i første omgang, selvom denne skuespilleren har lagt stor omstillingsevne for dagen i tidligere filmer.

Foreløpig er det den norske teaterversjonen ved Tormod Skagstad vi er spendt på. Den får premiere på Det Norske Teatret til høsten, og er antatt til oppførelse også i Bergen og Stavanger. Og om vi frykter for hva en amerikansk filmversjon kan komme til å lage ut av norsk middelalder, med romantiske effekter fjernt fra Sigrid Undsets egen usentimentale realisme og karske tro, så skulle den norske sceneversjonen være forfattet og fremført under en slik kryssild av strenge krav og kritisk innsikt at vi ihvertfall våger å håpe på et vellykket resultat. At betydelig episk diktning også hos oss kan dramatiseres med en lykkelig hånd så vi jo blant annet i Carl Fredrik Engelstads dyktige sceneversjon av «Den fjerde nattevakt» ifjor. Skal vi tro Christianne Svarstad («Kristin Lavransdatter på scenen» — Aftenpostens kronikk 28. april), så er Sigrid Undsets arvinger godt fornøyd med dramatiseringen og finner at der er gått frem med pietet. Vi håper vi kommer til samme resultat.

Tirsdag ble Benedikt sett i kirken Santa Prassede foran hudflettingsøylen, så utslitt at han nesten ikke kunne få frem et ord. Onsdag gikk han til Madonna dei Monti for å høre Jesu lidelseshistorie bli lest. Her var venner — gartnere, arbeidere — som hadde gitt ham mat og forsøkt å vise ham sympati. Disse vennene begynte å hviske seg i mellom: «Benedikt kommer til å dø på samme tid som Kristus. Han faller om ved Exspiravit.»* Men ved å anstrenge seg til det ytterste, kom han seg på benene. Noen minutter senere besvimte han imidlertid på stentrinnene på vei ned fra kirken. Folk samlet seg rundt ham, en nabo ga ham noe å drikke. En slakter som hette Zaccarelli kom forbi, og han og sønnen bar Benedikt hjem til seg. «Hvorfor ta på seg en slik byrde?» spurte en prest. Zaccarelli forsøkte å få litt mat i ham, men uten hell. En pater Piccilli som likte Benedikt, men mistenkte ham for jansenisme, kom styrtende for å omvende ham til den sanne Kirke! Hele dagen lå Benedikt i koma. Om kvelden døde han, og det ble med en gang spurt i nabolaget.

* d.e.: Han oppga ånden. — Luk. 23, 46.

PRESTEPRAT OG DIKTERPRAT

■ For vel 150 år siden gjorde noen av den store franske revolusjons fritenkere seg udødelige og latterlige på samme tid ved i fjærbrusende, yppersteprestelige fantasikostymer og ekstravagante hatter å frembære et symbolsk offer til «Fortnuften» og «Det Høyeste Vesen», på en tribune som var reist omtrent der hvor Eiffeltårnet står nå. Historien ler enda av den knusktørre pedanten Robespierre som høytidelig la blomster ved føttene til en pariserpike i den tro at hun kunne få en livsnær folkemasse til å dyrke så luftige abstraksjoner.

Det er såmen Arnulf Øverland som får oss til å tenke på denne historiske kuriositeten. I sin vanlige beske, og her og der vittige stil lar han seg (26. april) intervjuet av «Arbeiderbladet»s Bj(ørn)G(abrielsen) om dette og hint, og sier blant annet:

«Så arbeider jeg med noen ritualdikt, som er tenkt til bruk ved sosialistisk konfirmasjon. Jeg synes fagforeningene burde holde en fest for nyutdannet ungdom før de går ut i arbeidslivet. En slags innvielse til livet av eldre kamerater, uten presteprat.

— Er De nå ute etter prestene igjen?

— Nå ja, jeg skrev jo i sin tid noen opprørsdikt mot prestenes moralske diktatur. Men i dag er det vel ingen grunn til å oppmuntre ungdommen til utukt lenger, skulle jeg tro da.»

Arnulf Øverland — i Randi Monsens strek. (Arb.bl.)

Med Øverlands noe blodfattede «salmer ved borgerlig begravelse» i forholdsvis frisk erindring (han utga dem — o ironi — blant «Ord i alvor til det norske folk» i 1940!) er det ikke uten en viss frysning at vi tenker på hva den mest ujevne av våre betydelige diktere vel her brygger på. Som om de få «borgerlig konfirmerte» hvert år ikke har nok med å skulle «innvies» til livet midt i Rådhusets fresko-forherli-

Og så hendte det noe rart. Hans skriftefar, pater Montini, som også var den første som skrev hans biografi, sier om ham: «Ikke før hadde denne arme Kristi etterfølger trukket sitt siste åndedrag før alle barn fra husene omkring fylte gaten og ropet: «Helgenen er død, helgenen er død.» — Men snart var det ikke bare barna som bekjentgjorde Benedikts hellighet; hele Roma stemte med i ropet: «En helgen er død!» Mange er de kvinner og menn som kjente for sin hellighet og sine mirakler har endt sine dager i denne byen, men aldri har noens død forårsaket en så hurtig og intens reaksjon blant befolkningen som denne elendige tiggeren da han sov hen. Man kunne ikke høre stort annet i gatene enn disse få ord: «En helgen er død i Roma. Hvor er det huset han døde i?»

Benedikt var bare såvidt død da prestene i to av kirkene på den kanten begynte å strides om hans legeme. Til slutt ble det Madonna dei Monti som fikk den ære å bevare hans jordiske levninger; det var der han hadde vanket mest, og om ettermiddagen Påskesøndag ble han begravet nær alteret. Han ble 35 år gammel.

gelse av det småborgerlige sosialdemokratiets mette selvglede og de våge og velmente human-etiske tillitserklæringer *in blanco* til «Livet» og «Fornuften», fremført av trette radikaler. Nu skal de unge altså endatil få «ritualdikt», forat den familie- og kameratfesten som alle unner dem slik ved barndommens slutt, på liv og død skal fungere som kirke-ersatz.

Da Arnulf Øverland for meget lenge siden skrev sine «Tre foredrag til offentlig forargelse», hvoriblant «Kristendommen — den tiende landeplage», var han ennå en forholdsvis ung dikter i en vanskelig livssituasjon. Det er en av flere grunner til at en gjerne ville holde disse foredragene for et grunt og uegentlig uttrykk for hans sinn og begavelse, fulle av hul demagogi og sviktende logikk som de er. Siden har han jo beriket beundrerne av sin diktekunst — hvortil vi hører — med ganske anderledes lødige og fullverdige verdier i sin kresne omgang — både på vers og prosa — med det levende ord.

Vi har aldri hatt videre fidus til dem som satt og fortolket Øverland i strid med hans egen inett kirkefiendtlige livsanskuelse, eller kunne fortelle at nu var han blitt «snill» i så måte. Hadde Øverland vært kristen ville han forøvrig sikkert ikke vært «snill», men ha tilhørt profetene og refserne, vrangsnudd puritaner og moralist som han er.

Men det er vel heller ikke nødvendig å være kristen for å finne det pinlig når denne fine dikteren, i en alder da han — ifølge sitt eget drastiske utsagn — «kjenner varmen fra krematoriet i ryggen», taler om «denne forbistrede Albert Schweitzer. Jeg er så inderlig lei av den fisken! Nei da heller Jesus'en!»

I sin tid lot professor Hallesby seg faktisk opphisse av Øverland til å anlegge blasfemi-sak. (Han tapte den.) Saksanlegget var muligens juridisk begrunnet — selvom retten mente noe annet. Men der var dårlig psykologisk dekning for det. Blasfemi er jo dette ikke, — blasfemi forutsetter nemlig en bestemt sort virkelighetssans overfor religiøse verdier, for eksempel overfor det hellige i Kristusskikkelsen. I det stykke er Arnulf Øverland åpenbart fattigere enn som så.

MYSTIKKEN SOM BLE VEKK

■ Nylig holdt magister Carl Fredrik Engelstad et foredrag på «Fredriksborg» over emnet: «Har mystikken noen plass i vår kirke?» Et utførlig og velskrevet sammendrag av foredraget i «Morgenbladet» (25. april) rommer ikke bare kritikk, men også interessante positive synsmåter når det gjelder de mystiske verdiers plass i kristenlivet. Engelstad avfyrrer først noe av en salve mot det som han i denne sammenheng mener er en svikt ved lutherdommen i Norge:

«Jeg kan ikke fri meg fra den tanke, at når en offentlig kirkelig diskusjon år ut og år inn kan ha den karakter som den har fått her i Norge, så er den dermed også på en skjebnesvanger måte indikator for den åndelige grunnkarakter i kirken. Og det gjør meg redd. Den norske kirke idag lider av åndelig vitaminmangel. På et meget essensielt punkt ligger det en svikt i den kristendom som har til huse i vår norske kirke, nemlig en uklar og utilstrekkelig holdning overfor det dypest religiøse, en mangel på holdning til kristendommen som mysterium.»

Engelstad er ikke blind for den ekte fromhet, den varme og den beundringsverdige vilje til å omsette kristendommens etiske impulser i sosial virkelighet som også setter sitt preg på norsk protestantisk kristendom. Men overfor den religionens kjerne som vi uttrykker i den første trosartikkel, Gud som det store, hellige og ugjennemtregelige mysterium som på samme tid inngir oss mennesker lengsel og frykt, fant han en svikt i den kristne opplevelsesevne i norsk nutidig kristendom. Og her hadde han både en forklaring og et program på hjertet:

CATHOLICA

er et av Danmarks mest interessante alment kulturelle tidsskrifter, som tar tidens problemer opp til overveielse ut fra kristne forutsetninger. Prøvenummer tilsendes gjerne på forlangende. — Abonnement kan tegnes hos Deres bokhandler samt hos oss og i Katolsk Bok- og Bladsentral, Akersvn. 5, Oslo.

4 nr. á 48 s. årlig D. kr. 15.00 + porto.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

København

Kristendommen må gjøres til grunnelement og hovedprinsipp i all oppdragelse... Der den åpenbarte sannhet har gitt kunnskapen mål og retning, vil all slags kunnskap tjene sannheten. Men hvis vi i oppdragelsen lar naturen gå foran nåden, fakta foran troen, vitenskapen foran samvittigheten, gjør vi omtrent det samme som hvis vi lot lidenskaper og drifter få fritt løp og vendte det døde øre til fornuftens stemme. I hvert av disse tilfelle plasserer vi galt det som på sin rette plass er en guddommelige gave.

Kardinal Newman.

HANS HØYÆRVERDIGHET BISKOP DR. MANGERS reiste tirsdag 6. mai til Roma for å avlegge det regulære *ad limina*-besøk (hvert 5. år) ved Den romerske kurie.

Mandag 12. mai ble biskopen mottatt i audiens hos Pave Pius XII.

FRA REDAKSJONEN

Redaktøren vil være fraværende i dagene 18.—23. mai grunnet deltagelse i en redaktorkongress i Hamburg. Henvendelser til redaksjonen bes i denne tid rettet til redaksjonssekretæren.

«Om årsakene til dette pekte Engelstad på vår kirkes paniske angst for alt som kunne smake av katolisisme, videre på det sterke islett av rasjonalisme som kirken fikk i 17. og 18. århundre og som mer eller mindre kamouflert går igjen i dagens norske kristendom, ikke minst i kretser der ordet rasjonalisme nærmest er av Beelsebub. (...)

En annen årsak til mystikkens miskreditt hos oss skyldes en omfattende uvitenhet. Ned gjennom kirkens historie lyser en rekke personligheter som har bragt sin samtid og ettertid umåtelige impulser av dypt kristen art, f.eks. Dionysos av Areopagita, Mester Eckhardt, Birgitta av Vadstena, Katarina av Siena, Tauler, Katarina Emmerich. Men hva i all verden vet vi om dem i vår kirke? Blir de lest og studert? Inspirerer de noen av de tusenvis av prekener og foredrag og artikler som år om annet skal gi vårt folk dets religiøse impulser?

— For å si det som det er: vi vet ikke engang om dem. Og om vi kjenner dem av navn, så interesserer de oss lite eller ingenting. Vi synes vi klarer oss storartet uten dem.

[— Om noen vil innvende at vi har nok i Bibelen og bekjennelsen, så er dertil å bemerke at den kristne mystikk aldri har gitt seg ut for å tilføre den åpenbare religion annet enn det fulle religiøse engasjements trosopplevelse. Det er den skuende fordypelse i evangeliet som er selve den kristne mystikks egentlige vesen.

Vi må fornye vår bevissthet om at kirkens grunn er mysteriet, sluttet Engelstad. Vi må bryte opp fra fantasiløsheten og rasjonalismen — og komme inn i mystikerholdningen overfor det som overgår all forstand.»

Fr. Candidus.

Pastor Andreas Alexius Dietrich

Etter lengre tids svekket helse avgikk fhv. sogneprest Andreas Alexius Dietrich ved døden på St. Franciskus Hospital i Stavanger fredag 2. mai. Han b'le nær 94 år gammel.

Pastor Dietrich var født i Østerrike 3. juli 1864 og b'le prestevigslet 3. jan. 1887. Av hans 71 år som prest var 64 viet en stille og offerfylt gjerning i Norge.

Vi gjengir nedenfor Hs. Høyærv. biskop dr. Mangers' minnepreken ved den gamle prests bære.

Et usedvanlig langt liv, levet i ubrytelig troskap mot det kall som det guddommelige Forsyn har gitt det, har endt sin jordiske løpebane. I over sytti år har vår kjære døde virket som prest, bare opptatt av den ene tanke: å være prest fullt ut for å kunne fremme Kristi rike på jorden og føre udødelige sjeler til Gud. I over sytti år har han bedt hver morgen når han tok messelærne på seg. «Herre, klæ meg med den hvite drakt og rens mitt hjerte, så min sjel kan bli hvit i Lammets blod, og jeg må nå fram til den evige glede.»

Nå er hans bønn oppfylt: Gud har kalt ham for å gi ham troskapens lønn: klæ hans sjel med den hvite drakt og føre den inn i den evige glede, mens hans jordiske levninger — til den dag da Gud vil vekke dem opp — skal hvile her i Stavanger, den by der han har tilbragt de fleste og vel også de lykkeligste år av sitt lange presteliv.

*

Når vi nå er samlet her for å vise ham den siste ære og ledsage ham med våre bønner inn i evigheten, da blir vi levende minnet om hvor forgjengelige og forfengelige alle jordiske ting er, at det bare er én ting som har blivende verdi: å leve slik at Gud en dag kan si til oss: «Du gode og tro tjener, siden du har vært tro over lite, vil jeg sette deg over meget: gå inn i din Herres glede.» (Matt. 25, 21.) For døden setter ikke noe slutt punkt på vårt liv. Den er bare døren til det evige liv. Vi er skapt til noe høyere enn til bare å bli jord.

Den hellige Karl Borromeus, denne store biskop av Milano som brente av kjærlighet til Gud og menneskene, så en gang et maleri der døden var fremstilt med en ljå i hånden. Den hellige lot kunstneren komme og ba ham ta bort ljåen og i stedet male en gylden nøkkel, for døden, sa han, kutter ikke livstråden av, men åpner porten til det evige liv, til himmelen for alle dem som her på jorden har villet gjøre Guds vilje og vært tro mot det kall som Forsynet har gitt dem.

Om den gode gamle presten som vi nå steder til den siste hvile, kan vi i sannhet si at han i sitt lange liv fullt ut har forstått livets og kallets mening, forstått at vi går inn i evigheten med det livs- eller sjelsinnhold vi med Guds nåde har ervervet oss her på jorden. Han har forstått at det er en prests oppgave å ofre seg selv, liksom Kristus Jesus, i kjærlig lydighet mot Gud Faders vilje, og ut fra denne kjærlighet å føre sine medmenesker på frelsens vei. Det er innbegrepet av hele preste-livet.

Pastor Dietrich har ikke ett øyeblikk tapt denne store oppgave av syne, men dag for dag forsøkt å være tro mot den. Etter å ha virket i syv år som sjelesørger i sitt hjemland, Tyrol-Østerrike, kom han for 64 år siden til Norge. Full av hellig optimisme og arbeidslyst stilte han sine krefter i Kirkens tjeneste. Den katolske Kirke hadde den gangen bare noen få spredte poster her i landet og forholdene var overmåte vanskelige. Men han tapte ikke noe av den hellige idealisme som hadde fått ham til å si farvel til sin familie og sitt fedreland. Den har han bevart helt til det siste og vist den overalt der han har virket: Oslo, Bergen, Harstad, Stavanger, Drammen, Trondheim, Kristiansand og så til slutt igjen i Stavanger som rector for søstrene ved St. Franciskus hospital.

Menneskelig talt hadde han langt mer motgang enn medgang, det var få synlige resultater. Og likevel takket han hver dag Gud for den store nåde å kunne virke som prest. Selv når han talte om de nesten umulige forhold som han i mange år måtte arbeide under, så å si som hyrde uten får, var han full av ungdommelig glød og full av takk for det han fikk utrette i Guds og menneskenes tjeneste, så lite og ubetydelig det enn kunne synes i verdens øyne.

Det karakteristiske ved ham var nettopp det å være tro over lite, tro i de minste ting. Han hadde alltid for øye vismannens ord: «Den som akter ringe det som er lite, går litt etter litt til grunne» (Sirak 19, 1). I Guds øyne er ingen ting liten og ubetydelig. Det er nettopp i den daglige trofaste oppfyllelse av alle små ting og plikter at denne sanne storhet viser seg.

På det har pastor Dietrich gitt det herligste eksempel, og det er nå hans ære og hans glede og danner hans krone i himmelen. Det var oppbyggelig og gripende å se hans *punktlighet* som han viste i det han alltid og overalt kom presis på klokkeslettet til sine gjøremål. hans nesten *skrupuløse overholdelse* av alle forskrifter og direktiver fra den rettmessige autoritet, hans absolute *lydighet* og barnlige *ærbødighet* og *hengivenhet* overfor sine foresatte, hans samvittighetsfulle *troskap* i de prestelige bønner og åndelige øvelser.

Denne troskap i de små ting hadde sin rot i hans dype kjærlighet til Gud og Kristi Kirke, en kjærlighet som var drivfjæren for hele hans liv og alt han foretok seg og som fikk ham til å se Guds vilje også i den nøyaktige oppfyllelse av de små og minste plikter. Han ville ikke være annet enn et føyelig redskap i Guds hånd, og i full bevissthet ga han seg selv med hele sin sjel over til Gud. Derfor kunne han også i barnlig tillit gi sin sjel tilbake i Guds faderhender. Og vi synes vi ser ham ved himmelporten bli hilst med disse herlige og trøstefulle ord: «Du gode og tro tjener, siden du har vært tro over lite, vil jeg sette deg over meget: gå inn i din Herres glede.»

*

Høytelskede i Herren. For oss alle kommer den dag da Herren kaller oss, og da vil han ikke spørre om vi har utrettet store ting, men om vi i vårt kall, i vår stilling,

In memoriam

Pastor Andreas A. Dietrich er død. Flagget på halv stang over St. Franciskus Hospital kunne fortelle det fredag den 2. mai. Etter over 70 års prestetjeneste har han tatt avskjed.

Inntil for et par år siden var pastor Dietrich et daglig syn, et kjært innslag i Stavangers gatebilde. Men sveket syn og alderdoms svakhet tvang ham til å holde seg innendørs de siste årene.

Det er nærmere to år siden han siste gang selv kunne frembære det hellige messeoffer. Men sin faste plass i kirken hadde han, og St. Svithuns menighet savnet ham når helsen forbød kirkegang om søndagen. Vi var glade over å se ham blant presteskaper under kirkeveigselen i 1956. Og vi var takknemlige over å få være med ham da han i 1957 feiret sitt 70 års prestejubileum.

Måneder er gått siden pastor Dietrich sist var på sin plass i kirken søndag formiddag. Og nå står den tom. Pastor Dietrich har sagt sitt siste Introibo ad altare Dei — Jeg vil tre frem for Guds alter, for Gud, min glede fra min ungdom av.

Pastor Dietrich etterlater seg mange venner. Takknemlige trosfeller minnes ham i bønn. — Utenfor Kirken er det kanskje ikke så mange som husker ham lenger. Men han var respektert og aktet. Han rager høyt blant de pionerer som har gjort det mulig å leve som katolikk i Norge i dag.

*

Det var strålende vårvær i Stavanger da pastor Dietrichs bære ble ført til St. Svithuns kirke mandag 5. mai. Hans Høyærverdighet biskop Mangers, sognepresten pastor G. Hogenes, prester og ordenssøstre fra nær og fjern og en anselig del av menighetens medlemmer i alle aldre var møtt frem for å ta farvel med den gamle prest.

Før den høytidelige requiemmesse var geistligheten samlet i kirkens kor, der de i fellesskap ba Laudes fra dødsufficiet. Ved messen var biskopen assistert av menighetens tidligere sogneprest dr. J. van der Burg, pastor Hogenes og fransiskanerpater W. Hertman, Bergen. Til stede i koret var dessuten pastor dr. G. Gorissen, Bergen maristpater P. Bzdyl, Hønefoss, pastor Harald Taxt, Porsgrunn, fransiskanerpater Otto J. Hanssen, Kristiansand og dominikanerpater Erik Gunnes, Oslo.

Gravferden gikk til Stavanger kirkegård, og da sørgetoget gikk frem gjennom byens gater, stilnet trafikken og hoder ble blottet i ærbødighet. Mange var det som ville hedre den avdøde ved å følge ham på den siste ferd, til fots, som han selv fulgte de døde så mange ganger. Menn fra menigheten bar ham de siste skrittene til graven, hvor vi ga ham vårt farvel.

Så er den siste av pionerene gått bort. Han var tro over lite, og derfor vil pastor Dietrichs minne lyse blant de mange andres i Kirkens nyere historie i Norge. Måtte Herren gi ham den evige hvile!

Erik Hadland.

i alle forhold av vårt liv har vært tro tjenere og forvaltere. Selv om det vi er satt over kan være lite, så blir det overmåte stort når han finner oss å ha vært tro den dag han kaller oss til regnskap.

Det er den lære pastor Dietrich har forkynt med ord og eksempel mens han levde. Den forkynter han ennå i dag fra båren og vil forkynter den ut over graven.

Herre, gi din tjener Andreas Alexius den evige hvile, og la det evige lys skinne for ham! Amen.

Skandinavisk retrett i «Le Saulchoir»

Som i 1956 og 1957 blir som tidligere kunngjort også i år, fra 26. til 23. juni, arrangert en tre dagers skandinavisk retrett i dominikanernes studiekloster «Le Saulchoir» (Etiolles par Soisy-sur-Seine, Seine-et-Oise), som ligger ca. 30 km. sydøst for Paris, og er lett tilgjengelig med hurtiggående nærtog. Mannlige deltakere kan regne med innlosjering i klosterets gjestefløy (full pensjon 750 frcs. pr. dag), kvinnelige deltakere vil finne plass hos Dominikanerinnene i Epifani-klosteret sammesteds (full pensjon 850 frcs. pr. dag). — Der blir adgang til å delta i studieklosterets rike liturgiske liv, særlig den daglige høymesse og kompletorium. Retretten holdes i år, på svensk, av pater *Gabriel Näsmark*, og blir forlenget — søndag 29. juni — med en «fransk-norsk dag», hvor også de seks nordiske dominikanere som for tiden fullfører sine studier i «Le Saulchoir» kommer til å delta.

Alle opplysninger fås og påmelding kan skje i de nordiske dominikanerklostre i Oslo (Neuberggaten 15), Stockholm, Lund, Helsinki og København.

Broder Martin forlater Norge

Mandag 28. april forlot fransiskanerbroder Martin Termeulen Norge etter 24 års trofast tjeneste hos de her virkende fransiskanere. Broder Martin satte dermed punktum for en gjerning som vel må betegnes som et unicum. I nesten alle disse år var han her i Norge eneste representant for legbroderstanden, og dessuten var han nødt til å leve sitt ordensliv utenfor et klostres trygge ramme. Å klare

denne, særlig for en legbroder, nokså uvanlige situasjon på den måten broder Martin gjorde, er noe av en prestasjon.

Det er ikke bare hans medbrødre som kommer til å savne ham. Bestandig glad og liketil var han en ypperlig fortolker av noen av de beste tradisjoner i den fransisksanske orden. Disse egenskaper skaffet ham også mange gode venner blant Norges katolikker.

Broder Martin var glad i Norge, han har krysset landet fra Tromsø i nord til Kristiansand i sør på de nærmest legendariske sykkelturner han gjerne foretok i sommerferiene. Men likevel — avskjeden tok ikke smilet fra ham.

Etter høymessen søndag 27. april benyttet mange anledningen til å si farvel til ham. Halvardslagets formann, Johannes Bruce takket broderen for hans mangeårige innsats og overrakte ham et nydelig illustrert bokverk om Norges land og folk.

Det er enda ukjent hvilken stilling venter broder Martin i Nederland. Foreløpig nyter han en velfortjent ferie hjemme hos sine slektninger. Vi her i Norge ønsker ham lykke til i hans videre gjerning og takker ham varmt for hans velsignelsesrike virke og gode vennskap.

A. G.

UTLANDET

VATIKANET

Vårt ansvar overfor Afrika.

Pave Pius XII har gitt audiens til en gruppe franske tjenestemenn og ledere fra afrikanske områder. I en kort tale til dem sa han:

«Det har gledet Oss å høre at noen italienske industriledere yter hjelp til utviklingen i disse land. Vi håper på de beste resultater av dette internasjonale, broderlige samarbeide. Det er også gledelig å se at utvekslingen mellom Europa og Afrika stadig tiltar, da dette skaper mange geografiske og historiske bånd. Enda nærmere blir de to kontinenter knyttet sammen gjennom den felles utnyttelse av de betydelige rikdommer som Skaperen har stilt til disposisjon for menneskenes virksomhet i og under jordbunnen i Afrika.

Det å arbeide sammen har alltid vært et av forsynets midler til å frembringe gjensidig kjennskap og aktelse. Det kan nok oppstå tidsbetonte konflikter som følge av avvikende meninger om øyeblikkelige interesser, men en gjennomtenkt omsorg for det almene vel, et syn som er inspirert av klokskap og gjensidig tillit, vil gjøre at det blir søkt etter og funnet frem til rettmessige overenskomster hvorved begge parter legitime ønsker og rettigheter blir respektert.

Kapital og teknisk hjelp fra Europa er av uvurdelig betydning når det gjelder å fremme de afrikanske lands økonomiske utvikling. Som alle forstår haster det med denne utvikling, for i vår moderne verden har den gjensidige økonomiske avhengighet blitt slik at et underutviklet land ikke kan nyte full frihet.

Den ulike fordeling av naturens goder gjør at menneskene er moralsk forpliktet til å hjelpe hverandre, enhver i overensstemmelse med de evner og krefter de har fått. Denne forpliktelse vokser proporsjonalt med den makt og de rikdommer som den sosiale eller nasjonale gruppe får til sin rådighet. Ingen kan i dag benekte at de mest privilegerte

nasjoner er klar over sine forpliktelser og forsøker å oppfylle dem til tross for indre opposisjon og betydelige materielle vanskeligheter. Man må glede seg over alle de anstrengelser som gjøres for å oppnå at det blir satt i verk det som samvittighetene i fellesskap og hensynet til alles vel tilskyner. Vi uttrykker derfor det oppriktige ønske at deres bestrebelse må bli møtt med forståelse og god vilje overalt, og sikre et solid og varig samarbeide mellom deres land».

Propaganda-kongregasjonens nyutnevnte propprefekt mistet armen.

Kardinal Stritch som reiste til Roma like over påske for å tiltre sin nye stilling som propprefekt for Propaganda-kongregasjonen, hadde følt seg syk allerede på reisen, og ved ankomsten til Roma var tilstanden blitt alvorlig. Legene konstaterte hjertesvikt, tilstoppelse av en blodåre i høyre armen og begynnende koldbrann. To amerikanske spesialister som ankom med fly dagen etter bekreftet bare de italienske legers uttalelse: Armen måtte amputeres.

Kardinalen erklærte at han ga seg hen til Guds omsorg, og at han ikke ønsket å bli til byrde for Kirken. Pave Pius XII sendte ham straks sin velsignelse.

Galleri for moderne kunst.

Til sommeren skal det åpnes en ny avdeling i Vatikanets kunstsamlinger. Den blir viet utelukkende moderne kunst. Hittil har det ikke vært noe nyere kunstverk i Vatikanets gallerier enn Thomas Lawrence's portrett av Georg IV av England. Initiativtakeren til den nye avdeling for moderne kunst, monsignore Ennio Francia, sier at den blir opprettet også for å stoppe den misoppfatning at Kirken skulle være uvennlig innstillet til moderne kunst.

I det nye galleri blir det først og fremst kunstverk fra perioden 1920 til 1950, men etter hvert er det meningen å utvide bakover til det 19. århundre og få med malerier av Cézanne, Degas og andre. Kunstverkene blir valgt ut av mgr. Francia, assistert av den daglige leder av Vatikanmuséet, professor Magi, direktøren for kunstgalleriene, dr. de Campos, og professor Bellonzi. Den endelige avgjørelse er det Paven som skal ta.

Mgr. Francia har uttalt at det er meningen ikke å ta med religiøs kunst

i den nye samling. Det er for å unngå inntrykket av innflytelse fra klerikal smak, og for at den ikke skal bli preget av forkjærlighet for bestemte kunstnere eller kunstretninger. Den eneste unntagelse er et krusifiks som den italienske billedhugger Pericle Fazzini har sendt til Paven, og som denne har sagt skal henge ved inngangen til det nye galleri. Blant de italienske samtidige kunstnere som har gitt arbeider er Giorgio Morandi, berømt for sine malerier bl. a. av glass, og Giorgio de Chirico, som har gitt et maleri av katedralen i Milano. Georges Rouault forærte et bilde like før han døde; motivet er folk som er ute og går om kvelden. Maurice Utrillo's enke har gitt et maleri av den kirken i Paris hvor hun og kunstneren ble viet, Parisereskolen er også representert ved en hel del kjente kunstnere, hvoriblant russeren Marc Chagall og Ossip Zadkine, og av italienske malere ellers kan nevnes Filippo de Pisis, Mario Sironi, Lorenzo Viani, Ottone Rosai.

ARGENTINA

President Frondizi og Kirken.

Like over påske hadde Argentinas president et møte med medlemmer av de argentinske biskopers permanente kommisjon. Blant dem er kardinal Caggiano som er kommisjonens formann, og erkebiskop Lafitte, den apostoliske administrator for erkebispedømmet Buenos Aires, samt fem andre erkebiskoper.

BRASIL

De japanske katolikker.

Over halvparten av den andre generasjon japanske katolikker som er bosatt i Brasil, er døpt katolsk. Alt i alt er der omkring 400 000 japanere i Brasil, og ca. 250 000 av dem er katolikker — flere japanske katolikker enn i selve Japan, hvor det bare er 227 000.

I Brasil er det også spesielle katolske skoler for japanske gutter, i São Paulo ledet av jesuitter, to andre steder av fransiskanere. Der er dessuten en rekke andre institusjoner hvor jesuitter og patrene av Det guddommelige ord har ledelsen.

Kirke i stort format.

I São Paulo har man begynt å bygge en basilika som får navnet Vor Frue Kirke. Den skal romme 30 000 personer, og blir en av verdens største kirker.

Dyrene og vår tid

Nå som det er blitt så kjekt å si «Sputnik-bikja», og det nesten ikke går an å ha vondt av alle de forsøksdyr som daglig utsettes for pinsler for at vi skal komme til månen — med den begrunnelse at det er da så mange andre enda værre ting i verden, — kan det vært sunt å lese «Hundens Bøn». Selvsagt er det den hellige Frans som har forfattet den, og vår samtidige universalånd, Peter Schindler, har tatt den med i sin bok «Dage i Melle-Italien», hvorfra den her gjengis:

Italia-reiser under katolsk ledelse

- I. København — Roma (9 dager) — Assisi (4 d.) — København D.kr. 720 inkl. reise med sove/liggevogn, kost og losji.
 - II. København — Firenze (4 d.) — Assisi via Siena (9 d.) — København D.kr. 670 på samme vilkår som ovenfor.
- Paul d'Auchamp, Rosenkranskirken, Aakirkeby, Danmark.

Hundens bøn

Oh, alle Skabningers Herre, giv at min Herre, Mennesket, må blive lige saa trofast mod andre Mennesker, som jeg er mod ham. Gør ham lige saa hengiven mod sin Familie og sine Venner, som jeg er ham hengiven.

Lad ham vogte de Goder, Du har betroet ham, lige saa trofast, som jeg vogter ham.

Herre, giv ham et naturligt og ukunstlet Smil, som jeg logrer naturligt og ukunstlet for ham.

Gør ham lige saa taknemlig, som jeg er, naar jeg slikker hans Haand.

Skænk ham en Taalmodighed som min, jeg som uden Utaalmodighed venter paa, at han kommer hjem.

Skænk ham et Mod, en Beredvillighed og et Offersind som mit, der ser bort fra al Bekvæmmelighed og er villig til at ofre Livet selv.

Bevar ham en Hjærtets Ungdom og en Tankens Lethed som min.

Oh, alle Skabningers Herre, giv ham: at som jeg altid er en Hund, han altid maa være Menneske!

Landets regjering har subsidiert byggearbeidene med beløp som svarer til over 400 000 kroner, og har dessuten fritatt alle de nødvendige materialer for avgifter.

DE FORENTE STATER

Christopher Dawson til Harvard-universitetet.

Den kjente engelske katolske historiker, Christopher Dawson, blir for fem år fremover professor ved Harvard-universitetet i De forente stater hvor det er opprettet et institutt for religionsvitenskap spesielt for ham.

Harvard-universitetet er kjent som den amerikanske protestantismes akademiske høyborg, og Dawsons utnevning er den første i sin slags innenfor et ikke-katolsk universitet i De forente stater. Han vil begynne forelesningene til høsten.

Eremittmunker om «american way of life».

To munkes som tilhører den 100-mann store orden Camaldoleserordenen, Dom Augustine Modotti og Dom Aliprando Catani, ankom for kort tid siden til New York. De skal undersøke mulighetene for å grunnlegge et eremittkloster på vestkysten av De forente stater.

Ved ankomsten til New York ble de omringet av pressefolk og andre som lot spørsmålene hagle ned over dem. «Vi er allerede forbauset over alle de tegn på eremittliv vi ser her,» sa Dom Augustine. «I vårt eremittkloster bor munkene alene i hver sine hytter og søker i frihet og taushet det som har verdi for dem ved å lese, skrive eller meditere. I et land som Italia er samkvemmet mellom menneskene meget livlig. Når en italiener kommer inn i en jern-

banekupé, presenterer han seg for sine medreisende og forteller hva han bestiller. De andre gjør likeså. Og så prater alle sammen om hva de driver med.

Men hva ser vi her i Amerika? Hvert enkelt menneske passer sine egne saker. Det sitter alene, fri og taus og leser og mediterer — om ikke Den hellige skrift, så i det minste The New York Times. Dere er eneboere i hjertet!

☛ Vel — dette er det første blikk jeg kaster på verden i løpet av ti år. Og det er den samme gamle verden, full av støy, yrende av folk. Dere har ikke stor tid til overs for bønn, så vi eremitter ber for dere».

Begge munkene forsikret at de gledet seg til snart å kunne begynne å be igjen. Tyve amerikanere har alt spurt om å få slå følge med dem.

ENGLAND

Alec Guinness — Oscar 1958.

Den katolske filmskuespilleren Alec Guinness har arbeidet energisk og med stadig større hell, og hans flid er blitt kronet med den ettertraktete Oscar-pris for hans spill i filmen «Broen over elven Kwai».

FRANKRIKE

«Profane suvenirer».

Biskopen av Tarbes og Lourdes, mgr. Théas, har offentliggjort en erklæring hvor han fordømmer all slags kommersiell misbruk i Lourdes. Han sier bl. a.: «Det er misbruk å plasere bildet av Vår Frue av Lourdes på profane suvenirer som sigarettene, piper, askebegere, parfymeflasker og lignende ting. Heller ikke må det drives noen slags handel med vann fra Grotten. Rosenkranser, krusifikker og medaljer som det er vann-dråper på, bør derfor ikke kjøpes». Til slutt sier biskopen: «Jeg beklager å

måtte skrive dette, men jeg gjør det av prestelig omsorg».

Miraklet i Faverney.

På Hvitesøndag i år var erkebiskopen av Paris, kardinal Feltin, til stede ved en minnehøytidelighet i landsbyen Faverney i Saône, i anledning av av det den dag for 350 år siden skjedde et mirakel der. Det utbrøt brann i kirken og man fikk ikke reddet ut Sakramentet som var oppbevart i monstransen. Etter at brannen var slukket, ble monstransen funnet uskadd og svevende i luften, og slik ble den stående i 33 timer. Senere, mens det ble lest en messe, beveget den seg av seg selv til et nytt alter som var reist i stedet for det gamle. Erkebiskopen av Besançon ordnet med en undersøkelseskommisjon, og 54 vitner erklærte overfor kommisjonen at de hadde sett underet. I 1908 bekreftet en ny undersøkelse at miraklet hadde vært ekte.

Det var to hostier i monstransen, den ene kom senere til en liten by i nærheten, Dôle, hvor den ble profanert og ødelagt under den franske Revolusjon.

ITALIA

Kommunistpressen meget aktiv.

L'Osservatore Romano har tatt strengt til orde mot en rekke simple vers som nylig er blitt trykt i kommunistavisen «Unità», da de er en fornærmelse mot Paven. Osservatore henstiller til den italienske regjering å håndheve Lateranoverenskomsten, som foreskriver søksmål overfor dem som fornærmer Pavens person.

I likhet med hva andre kommunist-skrivere har produsert i den senere tid, blir i «Unità» henvist til det faktum at prins Giulio Pacelli, pave Pius XII's nevø, og Stanislao Pecci, en slektning av Leo XIII, er fritatt for eiendomsskatt til den italienske stat da de har fordel av de særrettigheter som gis utenlandske diplomater ved Vatikanet. Prins Pacelli er Costa Ricas ambassadør ved Vatikanet, og Pecci representerer overhodet for Maltaordenen.

Meget av det som i det siste er skrevet om dette emne er rettet like meget mot det kristne-demokratiske parti som mot Vatikanet, da valgkampen nå stadig blir mer og mer krass. Kommunistene er litt handicapped fordi statsminister Zoli har sagt at de ikke må få adgang til kringkastings- og fjernsynsutsendelse så lenge valgkampen varer, av den grunn at de allerede har sin egen radiostasjon, nemlig den i Praha, som sender ut deres propagandastoff til italienske lyttere fem timer hver dag på åtte forskjellige bølgelengder.

Ikke-katolsk statistikk.

Det italienske innenriksdepartement har offentliggjort en statistikk som viser at det i Italia er 120 000 medlemmer av 48 ikke-katolske kristensamfunn. Der er 273 italienske og 495 utenlandske prester som tilhører andre religioner enn den katolske, og 160 kultussteder foruten at det hvert år holdes gudstjenester og møter på 647 andre steder.

Ifølge en folkeopptelling foretatt i 1955, er det 49 191 000 innbyggere i Italia.

JAPAN

Japanske ordenssøstre i Europa.

SOMMERKOLENE 1958 — Fra Norsk Katolsk Ungdomsforbund	
<p>Jeg søker om å få delta ved</p> <p>☐ Norsk sommerskole</p> <p>☐ Nordisk sommerskole</p> <p>(Juniorleiren er fulltegnet)</p>	
<p>Sett x i den ruten som passer.</p> <p>Utfyll skjemaet tydelig og send det inn til Skoleledelsen, Akersveien 5, Oslo, innen 25 mai.</p> <p>Alle arrangementer foregår på Sylling i Lier.</p> <p>Les skolebrosjyren.</p>	
<p>Navn _____</p>	
<p>Adresse _____</p>	
<p>Født _____ Menighet _____</p>	
(Konvertert år)	Gift/ugift
<p>Yrke _____</p>	
<p>Deltatt ved tidligere skoler:</p>	
Norsk s.skole år _____	Nåværende og tidligere tillitsverv i ungdomsarbeidet:
Nordisk s.skole år _____	
Vinterskole år _____	
_____ den / 19	Anbefales: _____
Søkerens underskrift _____	Prest eller ungdomslag. _____

En kinesisk prest arbeider for tiden i England, andre kinesiske prester virker i menigheter i Østerrike og andre steder i Europa; i et bispedømme i Sentral-Afrika var det nylig kollekt for den nye katedral i Southwark i England, — kort sagt, ikke sjelden hører man i våre dager om hjelpeaksjoner av slik praktisk art satt i verk av Den katolske kirke på misjonsområdene i Asia og Afrika. De «nye verdener» føler seg kalt til å gjenopprette likevekten i vår gamle.

Det siste eksempel på dette er åtte japanske ordenssøstre av Jesu hjertekongregasjonen som er ankommet til Köln for å avhjelpe mangelen på ordenssøstre i Vest-Tyskland. De ble ønsket velkommen for 14 dager siden av kardinal Frings, og holder nå på å innrede sitt eget kloster. Når de har fått lært seg nok tysk, skal de begynne å arbeide på sykehus og i folkeskoler. Til neste år ventes enda en gruppe japanske søstre.

Man kan vel si at disse søstre er misjonærer i Europa, — men på spørsmålet om hvorfor de er kommet, svarte de at det er til takk for den åndelige og materielle hjelp som erkebispedømmet Köln har gitt kirken i Japan de senere år. Erkebispedømmet «adopterte» Tokio erkebispedømme i 1954, og har sendt en god del gaver dit siden. I fjor besøkte kardinal Frings Tokio.

JUGOSLAVIA

Pilegrimsferd til Lourdes.

Den jugoslaviske regjering har for første gang siden krigen gitt tillatelse til at det blir organisert en pilegrimsferd til Lourdes. Datoen er ikke bekjentgjort enda, heller ikke navnet på den fransiskanerpater som skal være reiseleder. Men nyheten om at det er gitt tillatelse til pilegrimsferden kommer ikke lenge etter bekjentgjørelsen om at noen av de jugoslaviske biskoper skal avlegge *ad limina* besøk i Roma i år, og gir næring til det inntrykk man begynner å få at den jugoslaviske regjering forsøker å bedre forbindelsene med Den katolske kirke.

POLEN

Verdifulle manuskripter tilbake til Kirken.

Kardinal Wyszynski har bekjentgjort at den polske regjering i påskeuken leverte tilbake til Kirken noen meget verdifulle manuskripter som nazistene under krigen tok fra arkivet i Gniezno. Blant dem er den såkalte *Codex Aureus*, St. Adalbertus' missale fra det 10. århundre, *Ewangeliaz Kruszwicki* fra det 12. århundre, et Ny-Testamentlig manuskript fra det 9. århundre, og en bulle fra Innocens II datert 1136.

TYSKLAND

Forfatteren Reinold Schneider død.

En av Tysklands største diktere, Reinold Schneider, er død bare 55 år gammel. Han ga uttrykk for en fast kristen tro i alle sine dikterverk, og mange fant gjennom ham oppmuntring og støtte da Hitler-diktaturen raste som verst.

Ved graven talte formannen i Det tyske Caritasforbund, dr. Alois Eckert, og takket den avdøde for hans virke i og for Kirken. Han kalte Reinold Schneider for en forkynner, bekjenner og oppvekter som i mørke tider hadde vært det tyske folks forbeder. Hans død vil føles som tap for hele den kristne verden.

Blant Schneiders viktigste verker kan

nevnes «Philipp II», «Die Hohenzollern», «Macht und Gnade», «Die dunkle Nacht». I fjor ble han tildelt førstepremie i en internasjonal skuespillkonkurranse for sitt drama «Der letzte Verzicht» (Den siste forsakelse), og i 1956 fikk han den tyske bokhandels fredspris.

Interkonfesjonell salmebok.

En komité bestående av katolikker og protestanter har hatt møte i Frankfurt for å utarbeide en interkonfesjonell salmebok til bruk i ikke-konfesjonelle skoler. Den får titelen «Vi alle synger sammen», og inneholder tekst og musikk til 88 salmer som også hittil i alminnelighet har vært brukt av både katolikker og protestanter.

Komitéen besto av representanter for de katolske bispedømmene Fulda, Mainz og Limburg, og for de evangeliske kirkene i Hesse, Nassau og Kurhessen-Waldeck.

UNGARN

Kardinal Mindszentys påskemesse.

Omkring tyve diplomater fra land i den vestlige verden deltok i kardinal Mindszentys påskemesse i den amerikanske legasjon i Budapest. De uttalte etterpå at kardinalen så forholdsvis frisk ut, men var meget tynn. Han tar ikke imot besøk der han bor i legasjonen, og sender ingen brev.

MOLDE	
O. WIIG Farvehandel Tapeter Molde — Telefon 127	STORGATENS KOLONIAL A/S Molde
J. ORTEN & CO. Aut. Installatør — Radio Tif. 475	

DRAMMEN

OLJE- & VARMEANLEGG Odmund Larsen Autorisert rørleggerforretning Albumsgt. 5, Drammen Høytrykksveising med elektrisk og autogen	GUSTAV THIELEMANN Pølse- og hermetikkfabrikk Tif. 4184 DRAMMEN
GUSTAV BÖHM & SØN A/S Bakeri og Konditori Drammen	Drammens malerforretning Tif. 3916 — 3332 Inneh. Asbjørn Gundersen
BERGEN	
HARALD LYCHE & CO. Bøker - Papir - Toalettsaker Sportsartikler - Leketøy	ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramaadresse: «Kjell»

*Hier
kommer
Fredrikstad*

Brødr. Syversen

BENSIN & OLJE CO.
Fredrikstad Tlf. 5920
Tønsberg > 12371

ALT I GLASS, PORSELEN OG STENTØY

**C. HANSSENS
TRYKKERI OG BOKBINDERI**
Tlf. 3056
Fredrikstad

FREDRIKSTAD BRYGGERI
FREDRIKSTAD

**ST. CROIX
Handelsgartneri**
Tlf. 2830
Fredrikstad

Hermetikk- og pøsefabrikk - Røkeri
Salteri - Fryseri 1600 m³ - Kjølelagere

AUGUST HANSEN
Murmester & Entreprenørforretning
Telefon 1359

EDVARDESEN & NORHEIM A/S
Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr
Tlf. 1220 - Fredrikstad

Sko **BJARNE AARUM**
Fredrikstad

KÅRE KRISTIANSEN
Fiskeforretning
Telefon 3190

**FREDRIKSTAD
MEIERI**

**FREDRIKSTAD BYGNINGS-
ARTIKKELFORRETNING**
Byggevarer - Jernvarer
Malerverer
Centralbord 5945

HELENE ANDRESEN
KJØTT- OG PØSEVARER
Glemmengt. 3, 4, 5.
Tlf. 2131

ALF SVENDSEN
Alt i kolonial
Tlf. 2167
Farmannsgt. 1-3

ALFR. GRØNNEBERG
Urmaker & Optiker
Fredrikstad

KNUT CHRISTIANSEN
Spesialforetning i
Radio og Båndopptakere
Farmannsgt. 1-3 - Tlf. 6464

KLEMET JOHANSEN
Fredrikstad Begravelsesbyrå
Farmannsgt. 10 - Tlf. 3062

O. Henriksens Sønner
Aut. Rørleggere og Rørhandel
Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Tlf. 6238 - 2285

BRYNILDESENS FABRIKKER
Drops og Mineralvann

S. Larsen & Co.
Møbelforretning
Nygårdsgaten - Fredrikstad
Telefon 2265

**FREDRIKSTAD BLIK- &
METALVAREFABRIK**
Andresen & Müller

CHR. HANNESTAD
Handelsgartnerier - Fredrikstad
Vi leverer til blomsterforretninger landet over
Spør etter Hannestads blomster hos Deres leverandør neste gang

Mek. Verksted - Blikkemballasje
og metallvarer av enhver slags -
Jernfat i alle størrelser og for et-
hvert øyemed - Isenkramartikler -
Elektrisk og Autogensveisning -
Stanseartikler.

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

A SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

OSLO

OBS!
Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

All slags forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD

Gladsv. 23, Grefsen

Tlf. 37 57 68

SØREN HANSSON

Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo

Telefon 33 77 34

A/s E. Sunde & Co. Ltd.

Oslo

Alt i rørbransjen

Det fornemme
porselen
i flortynn
utførelse

FORM 2000

fra

Rosenhal

Merket som garanterer
kvaliteten.

B i samlekunde!

Walligani

STORTINGSGT. 22
NEDRE SLOTTSGT. 25

ERLING MOE

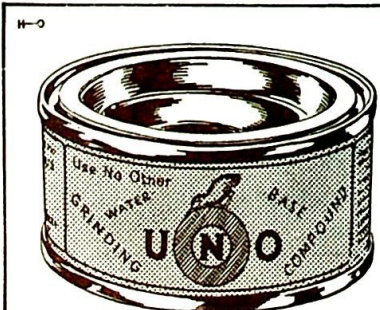
God fisk

TILMERS & HAAVELSRUD A/S

Telefoner 33 21 40 — 33 57 23

Teatergt. 1, Oslo

Radio — Elektrisk

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler